

Alex Vissering en vrienden lachen zich slap tijdens opnames van nieuwe cd

'Gewoon lekkere muziek' hoogste streven van Vrizze Wichter

■ **TER APEL** – Starend in het Ruiten A Kanaal kwamen Alex Vissering en Bernard Meulman tot de conclusie dat hun leven een nieuwe impuls nodig had. Het was mei 1997 en het idee voor de band de Vrizze Wichter was geboren. Ruim twee later is de gelijknamige cd bijna klaar. Er staan vijftien Groningstalige nummers op, vol zelfspot en kritiek op de maatschappij, maar ook vol romantiek en hartstocht. „Gewoon lekkere muziek”, zegt Vissering over het *spaigelploetje* dat in een oplage van duizend geperst wordt.

Door **Sander van der Werff**

Volgens het persbericht van de Vrizze Wichter schreven Meulman en Vissering de liedjes als therapie tegen een dreigende midlife-crisis. Vissering moet lachen als hij met die woorden geconfronteerd wordt, want zo erg is het ook weer niet met de veertigers gesteld. Toch bevat de cd enkele serieuze liedjes waarin bijna filosofische

zaken als de betrekkelijkheid van het leven ('Een seconde is een tel') en behoud van eigen identiteit (Eén Europa nee) worden bezongen. De eenwording vinden ze maar niks, want Grunnen is gedoemd te verzoepen in dat geheel. En hoe maak je duidelijk dat die integratie tot niets leidt? Met een protestlied, want: „Via muziek heb je toch een klein beetje macht om kritiek op de maatschappij te leveren.”

Band

Vrizze Wichter bestaat uit negen muzikanten. Naast het eerder genoemde tweetal behoren ook Jan de Vrieze, Freek Lagerwey, John en Jaap Vissering, Rene Veenstra, Wim van der Glas, Bert Gersonius en Michiel Hollanders tot de band. Wie het gezelschap op de buhne wil zien, moet op 22 oktober naar 't Kielzog in Hoogezand komen, waar de groep een eenmalig optreden verzorgt. Meer live-acts zitten niet in het vat, zelfs niet bij de presentatie van het album. 'Bonte toe-

standen' vindt de groep maar niets, daarom worden de cd's gewoon opgestuurd naar platenzaken in de regio.

Vissering kijkt met plezier terug op de periode waarin de opnames tot stand kwamen. „Het is een echte vriendenploeg. We hebben ontzettend veel gelachen met z'n allen. Bijvoorbeeld tijdens 'Ainzoam', een smartlap waarin zanger John op de maat van de muziek een flesje bier opent met zijn aansteker. Op het demo-bandje is er niets van te horen, maar de rest van de muzikanten kon het lachen haast niet inhouden na die actie.

De Wichter hebben er voor gekozen 'echt als een band' te klinken. Met andere woorden: geen synthesizers of andersoortige computermuziek. Sterker nog, voor de opnames werd een 35-jaar oud Hammond-orgel uit Limburg gehaald. „Digitaal is het geluid van zo'n ding niet te benaderen. Als je hem aanzet, maakt 'ie het eerste kwartier allerlei gekke geluiden en stinkt 'ie.” De Vox-

lampenversterker uit de jaren '60 heeft dezelfde bijwerkingen. Eerst kraken en piepen, maar later subliem. „Je moet wel keihard spelen om de muziek goed op te nemen. Maar uiteindelijk heb je dat vieze, smerige gitaargeluid er goed op staan”, zegt Vissering enthousiast.

Aanvankelijk was het de bedoeling het bestaan van de Vrizze Wichter geheim te houden, maar doordat één van de bandleden (Alex Vissering zelf...) zijn mond voorbij sprak, kwam het plan in de publiciteit. Toen bleek dat de belangstelling voor het album groot was, werd besloten de cd versneld uit te brengen. Aan het eind van deze maand moet het schijfje in de winkel liggen. Daarna is het hopen op succes, want de productiekosten worden door Vissering en Meulman gedragen. Toch steken zij de revenuen niet direct in eigen zak. „Als er geld binnenkomt geven we eerst een personeelsfeestje. Dan gaan we in Duitsland een paar T-bones eten en een paar glazen bier drinken!”